

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja trikrat na teden, vtorek, četrtek in sobota, ter velja po pošti prejeman, ali v Mariboru s pošiljanjem na dom, za celo leto 10 gold., za pol leta 5 gold., za četrt leta 2 gold. 60 kr. — Za oznanila se plačuje od navadne četristopne vrste 6 kr. če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. Vsakokrat se plača štempelj za 30 kr. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Mariboru, v koroški ulici hišn. št. 220. O pravnih stvari, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v tiskarnici: F. Skaza in dr., v koroški ulici hišn. št. 229.

Ustavoverneži in Rusini.

Ustavoverci iščejo zaveznikov okolo in okolo. Od početka so Hohenwartovemu ministerstvu nasproti vse glasove pridno zabilježili, ki so se vsaj na videz proti ministerstvu obračali; to delajo tudi zdaj, samo da nemajo kaj zaznamovati. V pruskih narodno-liberalnih novinah se ne da baš vsakdan naročiti kak veleizdajsk izdih ali „šmercensšraj“. Kaj tacega mora vendar, posebno zdaj še, bolj za praznik biti. Saj še vendar ni tako na prste sešeto, da more Bismark „nemške“ dele naše monarhije tako mčni nič tebi nič v prusko torbo bacniti, kakor je francoski Elzas in Lotringen. Utegne torej še biti precej časa, ali pa zmerom še potreba, v tej stari avstrijski hiši svoj kot ohraniti. Kje je torej še kdo nezadovoljen, da bi ga naš „ferfassungsbreder“ objel in za se pridobil, da bi sem ter tam kak kostanj iz ognja jemal mu. A dozdaj ni mogel ni v federalistični stranki svojega plemena, niti med Čehi, Slovenci in Dalmatinci kumpanov dobiti. Pridobil je samo glasilo Lvovskih židov „Dziennik polski“, in pa Rusine misli dobiti. Zato se dan na dan citira, kaj organ častilakomnega Poljaka Zemialkovskega in njegovega poljsko-židovskega krdela piše, in se začinja zdaj tudi na Rusine računati, o katerih se bere, da hočejo gališki deželni zbor zapustiti in se tako s svojo opozicijo vezati z Nemci.

Ti ubogi Rusini! Vse nas Slovane so v Avstriji grdo rabili za samopride svoje, a Rusine menda še najbolj. Kader je bilo treba Poljake zatirati, bil je Rusin dober in naščuval se je proti Poljaku. Kader se je pa našim vnanjim politikom dobro zdelo, sanjati o agresivni politiki proti Rusiji, spustili so Poljake na zatiranje Rusinov. A vedno se je skrbelo, da ni niti eden niti drugi ničesa dobil, pa da je sovraštvo med tema narodoma ostalo, da je Poljak v Rusinu videl „Moskala“, nevarnega njegovim političnim sanjam, Rusin pa ne mogel izviti se izpod pete, s katero mu je stopil nekdanj mogočni poljski gospod „šljahtič“ na vrat.

Počil je glas (upamo da se ne bo obistinil) da ministerstvo hoče Rusine popolnoma Poljakom prepustiti. Nemška oponujoča svojat je precej zraven, in se kakor usmiljen Samaritan na enkrat za slovanske Rusine zavzimalje! To bi bilo vse lepo in je, ko bi ne bilo prav ustavoverno hinavsko. Pozabeljši, da so še skoro včeraj o panslavističnih težnjah Rusinov pisali in lagali, razglašajo isti organi denes Rusine kot najboljše Avstrijce, se vé samo, če se ž njimi zvežejo proti drugim Slovanom.

Pričakujmo, da se stvar še vendar tako zasukne, da se bodo prusomanski Nemci prevarili. Če bode ministerstvo, kakor obeta, državniško ravnalo, in naredilo, da bode sprava gotova z vsemi narodi, morala bode tudi za uboge Rusine intervenirati, in jim pravična biti. To bode tem laglje dosegla, ker morajo tudi Rusini spredeti, da jim Nemci Šmerling, Beust in Giskra, dasi so jih za sebe upotrebljevali, niso ničesa dali. Rusini, po jeziku, veri in sosedstvu z mogočnimi Rusi v najožji dotiki, so prevažen pa tudi prenevaren faktor v Avstriji, nego da bi se smeli in mogli prezreti.

Domače in slovanske novosti.

— Za potrjenje postave glede ravnopravnosti jezika v kranjskih šolah se je oglasil proti rovanju nemškutarjev Kranjski deželni odbor. Dr. Costa je stavil nujni predlog: naj deželni odbor, kteremu je dolžnost, da varuje sklepe deželnega zbora, c. kr. ministerstvu nauka in bogočastja pošlje spomenico, v kateri zavrne oporeko ljubljanskega mestnega zbora zoper šolsko postavo, osnovano po deželnem zboru lanskega leta. Predlog je bil po kratki razpravi sprejet in sledeča spomenica na c. kr. ministra nauka potrjena: „Vsled objavljenega zapisnika je odbor ljubljanskega mesta soglasno v seji 1. dne t. m. sklenil, Vaši Ekselenciji predložiti protest proti potrjenju deželne postave o uravnavi nčnega jezika v ljudskih šolah. Deželni odbor, dolžan skrbeti za deželne koristi in pospeševati izvrševanje deželnega zbora sklepov, je tedaj prisiljen o djanskih razmerah onega protesta opomniti naslednje: Sedanjji zastop ljubljanskega mesta je, ker so narodni volilci ljubljanski s protestom naznanili, da se ne vdeležijo volitev, izvoljen le od manjšine mestnih volilcev. On toraj govori v imenu le enega oddelka ljubljanskih prebivalcev, in z ozirom na osebe, ki so v sedanjem odboru, nič drugega ni kakor odsek „konstitucionalnega društva“, tudi tukaj osnovanega. Pa tudi ne gledé na to omenjeni protest tudi sam v sebi nima nikakoršnega opravičenja, ker v načrtu deželne postave je ljubljanski mestni srenji odločno pridržana pravica, da! celó naložena dolžnost, poleg slovenskih šol za nemške otroke ustanoviti tudi nemške šole. Kako potrebna pa je postavna uravnava podučnega jezika v ljudskih šolah, kaže ravno omenjeni protest ljubljanskega mestnega zastopa, od kterega kakor je sedaj sestavljen, nikoli in nikdar ni pričakovati ustanovljenja takih ljudskih šol, v kterih bi se domači slovenski otroci učili in izobraževali po edino pravem pedagogičkem načelu, v svojem maternem jeziku. Ker se deželnemu odboru poleg obširnih in natančnih obravnav deželnega zbora zdi nepotrebno, omenjeni postavni načrt še enkrat meritorično pretresovati, zato mora prizadevanje sedanjega ljubljanskega mestnega zastopa tem določnejši zavrniti, ker je prejšnji mestni odbor 1866. leta naročito prosil kranjski deželni zbor, naj bi sklenil to postavo, kakor potrjuje priloženi stenografični zapisnik od 18. dec. 1866. leta (na 170—178 strani).“

Društvo „Slovenija“ pak je sklenilo sledečo resolucijo:

1. Društvo „Slovenija“ zavrača oporeko ljubljanskega mestnega zbora, ker je on le zastop ene vrste prebivalcev (enoglasno).
2. „Slovenija“ sestavi protest, kterega naj bi podpisali mestni narodni volilci in ga pošljejo sl. ministerstvu nauka (enoglasno).
3. „Slovenija“ napravi oklic na župane s pozivom, naj oni kar naravnost pošljejo peticijo (prošnjo) sl. ministerstvu nauka za potrjenje postave, ki jo je deželni zbor sklenil o učnem jeziku ljudskih šol (enoglasno).
4. „Slovenija“ dá na svetlo poduk, kaj da zahteva deželni zbor s svojo postavo, in v ta namen ponatisne posnetek iz obravnav deželnega zbora l. 1866 (z veliko večino sprejeto).“

Dalje je „Slovenija“ na kranjske občine razposlala sledeč „oklic“ „častitim županom in rodoljubom na Kranjskem: „Po kranjskem deželnem zboru že večkrat in zadnjikrat v lanskem zboru sklenjeni postavi o uravnavi učnega jezika v ljudskih šolah se kaže nada, da bode potrjena.

Po tej postavi se v naših ljudskih ali malih šolah na Kranjskem, razun Kočevskega, Weisenfelsa in paralelke za Nemce v Ljubljani, ima to, kar se otroci v teh šolah učijo (brati, rajtati, krščanski nauk, zemljepisje, zgodovina, natoroznanstvo, sadjereja, čbeloreja itd.) učiti v maternem (slovenskem) jeziku; v 3. in 4. razredu teh šol pa ni izključeno, da se uči tudi nemški jezik kot poseben nauk.

Priznati mora po tem vsak pošten izvedenec, da le tako osnovana ljudska šola more koristiti naši mladini.

Nada naša pa, da vendar enkrat tudi mi dobimo, kar nam gré in kar na veliko korist svojo drugi narodi že zdavnej imajo, to je, poduk v domačem jeziku, ne dá nasprotnikom našim pokoja, in posebno konstitucionalni odbor v ljubljanski mestni hiši ni našel miru, dokler ni sklenil protesta zoper gori omenjeno deželno postavo in je poslal c. kr. ministerstvu nauka na Dunaj.

Da ne bo ministerstvo mislilo, da več kakor peščica tujcev ali prevržencev v naši deželi je zoper to postavo, Vas opominjamo prijazno na to, da bi primerno bilo, da se Vi z nasprotno prošnjo do sl. ministerstva obrnete, to je, za potrjenje te postave in tako djansko pokazete, da je postava po Vašem prepričanji pravična in deželi potrebna, in da odločno zavračate zvijače naših nasprotnikov.

Če sedanja ljubljanska mestna županija vodo na svoj mlin obrača, dolžnost je Vaša, da jo Vi obračate na korist svojo, — na blagor cele domovine naše, ki za mladino obširnega šolskega poduka išče v maternem jeziku!“

„Novice.“

— Čujte, kaj nemčurska surovost zamore! piše „Sl. Gospodar“ iz Globokega pri Brežicah. — Nek bolnik pride s slovenskim uradnim pismom k c. k. okrajnemu zdravniku dr. Delcottu, in zagriznen breški nemčur, videti slovensko uradno pismo, reži nad siromakom: „Jaz ne zastopim slovensko;“ zakadi pismo v stran, ter reče: „pojdi in mi nemški prinesi, kaj da hoče glavarstvo imeti!“ Siromak odvrne zdivjani nemčurski oholosti: „Saj sem ravno od gospôske k vam prišel; usmilite se, ko vidite, kako težka da je moja hoja!“ Razkačena nemčurska duša očita uboščeku prav razžaljivo še neko drugo nesrečo, katero je prejšnja leta prestal, ter mu slednjič načeečka neki „zeugniss“ s takimi črkami, kakor da so blatni raki po papirju lazili in mu lepi dokument tje vrže. — Zopet jasen dokaz, kako ljudem te vrste slovenska enakopravnost zolč vzdiguje. Svetovali bi tolstemu dohtarju, da ako si hoče zdravje ohraniti in življenje podaljšati, gre iz slovenske zemlje med svoje ljubljence Pruse, za ktere mu srce ta k močno gori. Sodite iz tega, govori Gosp. dalje, kakošnja da je omika breških nemčurjev! Varujte se jih in izogibljite, kadar pride zopet dan volitve, ko bodo zopet lazili za vami, kot polži ob mejah, ter vam obečali, kako hočejo za vas skrbeti — „tako resnično, kakor je bog nad nami!“ Tako se je zvijal in rotil pri lanski

volitvi ravno tisti dr. Delcott, ki je zdaj največjo siroto s tako surovostjo mučil in — žalil! — Mi pa pristavljamo: kako more avstrijska vlada takega človeka med Slovenci plačevati?

— Konjiško kat. politično društvo je 6. avgusta sklenilo in odposlalo prošnjo do ministerstva, naj razpusti štaj. deželni zbor in razpiše nove volitve.

— Idejo „južnoslovanskega kraljestva“, ktera se med Hrvati oživlja, imenuje magjarski levičnjak Daniel Iranyi v člankih „Magyar Ujsaga“, v katerih razlaga po svoje zakaj Hrvati niso več zaljubljeni v Magjare, — kot ono idejo ki poleg drugih moti njih 800letno zvezo z Magjari. — Mi želimo, da bi Iranyi prav imel, t. j. da bi se na Hrvaškem čedalje bolj udobila v narod misel, da nema lepe bodočnosti ako ne v Slovanstvu.

— Česki „Pokrok“ govori o „razsegu poravnania“ in pove, da se je s Hohentwurtom od strani Čehov dogovorilo predvsem o državopravnih razmerah, za ktere stoje vsi Čehi. A poleg tega se ni pozabilo tudi na druge dežele, katerim je bila decemberska ustava urinjena proti njih volji. Hohentwurt je od cesarja prejel nalog z vsemi narodi pomiriti državo in njegove besede kažejo, da hoče temu nalogu vsestransko zadostiti. Česki povereniki so to morali za pravo spoznati in so svojo pomoč za vsestransko nagodbo obljubili. Nam (Čehom) ide za to, da bi bila monarhija močna, sposobna k naši obrambi. Na vladi je zdaj, da se tako dogovori z poverjeniki drugih dežel, kjer so avtonomistične stranke.

— Tako „Pokrok“. Torej pride vendar-le vrsta tudi na nas Slovence. Naj pa vlada in tisti naši poslanci, ki bodo kot poverjeniki k obravnavanju poklicani, ne pozabijo, da pri nas ni in ne sme biti pomirjenje mogoče, če ni dogovorjeno in izvedeno za vse Slovence.

— Iz Carigrada piše nek Bulgar v „Jugoslavijo“, da se ena stranka med Turki trudi pregovoriti sultana, naj se v novi uvede stara janičarska sistema; druga pak se muči poevropčiti Turke. Ker je vsaka od teh premala, da bi zmagala, ziblje se Turška pod Ali-pašem tako da ne more naprej ne nazaj. V tem položju jej tudi „prijaznejše“ razmere z Rusijo ne mogó koristiti, Avstrijski in angleški poslanec skušata dokazati portu, kako globoka je že jama ktero je Rusija Turški izkopala. — „Jugosl.“ tudi v tem listu zagovarja svojo misel, da morajo Jugoslovani osobito pa Bolgari in Srbi z orožjem v roki sami in nezanašaje se na nikogar svojo narodno slobodo in jugoslovansko federacijo izvojevati.

— Srbi v ogerski vojvodini imajo ustavno pravico, na svojem narodnem cerkvenem zboru v Karlovcih posvetovati se in sklepati o

svojih cerkvenih in šolskih zadevah. Ker je pred dvema leti magjarski vladi prijazen patrijarh umrl, ima ta zbor vsled svoje cerkvene avtonomije pravico novega cerkvenega glavarja voliti. Zdanji srbski zbor, na katerem so popje in posvetnjaki, ima tako odlično srbsko-narodno večino, da se more že naprej vedeti, ka bi bil izbran za mitropolit dozdani administrator. Ker vlada magjarska tega narodnega moža neče imeti za načelnika srbske cerkve, prepovedana je 8. t. m. volitev. Proti temu Srbi odločno remonstrirajo.

— „Srbski Narod“ dementira, da bi bili srbski regenti Ristič in Blaznavac v mejusobnem razporu. Vlada v Srbiji ima eden in isti program in ta je edinstvo Srbov, in potem edinstvo vsega jugoslovanstva doseči.

— Ruske „Peterburgskija Vjedomosti“ omečejo trdenje naših ustavovernih nemških protivnikov gr. Hohentwurtu, kakor da bi Rusija bila protivna, da Avstrija gališke Poljake zadovolji. „Ruska nima nobenega uzroka, pravi omenjeni list, mešati se v razmere avstrijske vlade k njenim poljskim podložnim. Nam bi bilo še ugodno, ako se poleg Nemčije ustanovi močna slovanska država, ki bi ne bila nam neprijateljska“.

Dopisi.

Iz Mengša, 5. avgusta. [Izv. dop.] Za starogrških časov pulila so se grška ljudstva za rojstni kraj svojega Homerja, ki je zložil neumrljivi pesmi Ilijado in Odidejo — neumrljiva zasluga. Enako skoro se godi po Kranjskem, kakor je bilo čitati v Vašem velespoštavanem listu, da se zdaj v teh zdaj v onih ustavovernih možganih kakega nenarodnega župana porodi misel bar. Konradu podeliti častno mestjanstvo; v tem činu se je pridružil naš župan, bivši učitelj Franc Dolenc, ki je večino občinskega odbora naklonil za vresničenje svojega predloga. Neki gospod je svoj podpis odrekal s tem, da mu niso znane niti najmanjše zasluge barona Konrada za mengiški trg in resnico je govoril. Kaj pa je vendar župana napotilo do tega čina? Uzroki tega so iskati zgolj v osebnih namenih, v dosego katerih je porabil občinski zastop. Znano je, da je bil g. Dolenc učitelj, župan, poštar, usnjar, zakotni advokat, ekonom, štacunar itd., in da je bilo pri mnogovrstnih opravilih polje prosvete kljub njegovemu mnogoletnemu šolmaštrovanju nezadostno obdelano, za kar je dobil strog opomin do svojih dolžnosti. Vedoč, da ne more vsemu kaj, se je učiteljstvu odpovedal. Mislil se je še dve leti učiteljstva držati, da bi pri 40 učiteljskih letih imel pravico do kake penzije, križca ali javne pohvale. Odpoved pa je preuzročila, da se je hitro pokazal pokro-

vitelj, in sicer v osebi bar. Konrada, kateri ga je počastil s svojim pohodom in izrekel obžalovanje nad njegovim odstopom in ga povpraševal po uzrokih. Zdanj pa g. Dolenc pričakuje, da pride K. s časom v ministerstvo in si hoče s tem ogladiti pot do zadovoljenja svojih želj — do križca. Ni mi ljubo osebnosti na dan vleči, a v pojasnjenje vsega se jim ni ogniti. G. D. naj pa za svoje interese, kateri se bodo težko kdaj uresničili, ne rabi cele srenje; ako je b. K. zahvalo dolžan ali se hoče priporočiti, naj to zvrši v svoji osebi, a ne občnim odborom, ki večino b. K. ne pozna po imenu, še menj po delih.

Iz Notranjskega, 9. avg. [Izv. dop.] Tužna Slovenija, da ti tvoji najboljši, najvredniši, najzvestejši sinovi pogosto in prerano mrô! Niso še zaceljene stare rane, in že ti seka brezsrčna smrt druge. Tvoji najhrabrejši duševni korenjaki te zapuščajo drug za drugim. Še nam krvavi srce po Tomanu, Jenkotu, Tomšiču, Umeku, ktere nam je v kratkem ugrabila smrt v njihovih najlepših letih, — in zopet točimo solze na novem grobu. Včeraj smo izročili tužnega srca črni zemlji truplo nepozabljivega Miroslava Vilharja. Umrl je na vratni bolezn, ktere kal je nosil že dolgo v sebi. — Hitro se je raznesla ta žalostna novica, in prihitelo je iz bližnjih in daljnih krajev (iz Ljubljane, Gorice, Trsta, Planine, Postojne, Razdrtega, Bistrice i. t. d.) lepo število sorodnikov, prijateljev, znancev in častiteljev na Kalec pokojnega pokropit in spremit na zadnjem potu. K slovesnosti pogreba so posebno pripomogli „Sokolci“ s postojnsko zastavo in ljubljanski pevci. Predno so zapeli nadgrobnico, ogovoril je gosp. Noll iz Ljubljane tužno v grob gledajoč blizo takole:

„Dragi pogrebci! Žalostna naloga mi je, da spregovorim o možu, ki smo ga položili v grob. Z njim je izgubila supruga preljubega zakonskega tovarša, z njim so izgubili otroci preljubeznjivega očeta, sorodniki predragega sorodnika, prijatelji nepozabljivega, zvestega prijatelja, reveži milosrčnega dobrotnika, katerim je pomagal s svetom in djanjem, — domovina najzvestejšega svojega sina. Miroslav! po tebi žalujemo in plakamo, tvoj duh pa plava nad nami v rajskih višavah. Tvoje truplo bode kmalu zasuto s črno zemljo, tvoje ime pa bo ostalo med nami in se častilo od vnuka do vnuka, dokler se bo slovensko govorilo, dokler bo tekla domača kri po našem sreci, dokler bo živel zadnji Slovenec! Slava tebi Miroslav!“

Govornika so polile solze — jok je bil vedno glasnejši — zapustili smo pokopališče vsi s solznimi očmi.

Pač imamo uzrok žalevati. Nočem tu naštevati njegovih zaslug, rečem le na kratko: Žrtvoval je domovini imenje in zdravje. Posebno si je pri-

Listek.

Olovnica pri Majciejeveih.

(Po Josipu Zelenki, poslov. Lavosl. Gorénjec — Podgoričan.)
(Konec.)

II.

Mesec dni je minolo po Grohovskeji bitvi. Mi smo bili dobili pomoč, torej se je naša vojska brzo ojačila. Naš polk je bil v Varšavskem obližju. V tem se je Edvardovo in moje prijateljstvo bolj in bolj čvrstilo in vsako trenotje sem imel priliko, da sem izpoznaval vrle lastnosti njegove duše.

Nekega večera sva bila v zaupnem razgovoru. Zagledal sem, da Edvardu rudeča krabica gleda izpod razpete uniforme. Menil sem: to je ugodna prilika, da si razjasnim njegovo skrivnost; drznil sem se torej, povprašal sem, kaj in kako, in moja izvedavost se je nasitila.

Edvard je začel pripovedati: „Znano ti je, da sem rojen Litvan in sirotek; denes ti svojega burnega življenja vse obraze razgrnem, vse prav na tenko.“

Moj oča, bogat mož v Grodnovskeji guberniji, živel je o Stanislavu Avgustu. Katarine druge

ruska politika je vladala slabega vladarja; a vendar, narod — zaziban v spanje in robstvo v tem, ko so gospodovali knezi Laške hiše, probudil se je deloma naposled, ali gotovo že prepozno, kako bi presuknil Poljsko politiko. Tako imenovani „štiriletni zbor“ je začel svoje delo, moj ded je bil poslanec v tem zboru. Moj oča je ta čas skončal svoje študije na Vilemskem vseučilišči.

Ustava 3. dne maja meseca je delo odredila zboru. Kralj je bil prisegel na njo, kasneje pa, vojen po ukazu Katarine druge, prekalil je svojo prisego. Teh imenitnih dogodob ostanek — njih razvestije pa je nalog zgodovini, ona naj se peča z njim.

Napoknilo je 1794. leto; Koščiuško v Krakovu in Jasinski v Vilni jameta vzbujati vstajo. Moj oča je bil z Jasinskim in z njim vred je bil poslušen Koščiuškovemu načelništvu. A bil je v Dubienki in Baclavieih; pri Majciejeveih pa je sovražnik ranil ga v nogo — Koščiušku na strani prav tisto trenotje, ko so načelnika vjeli — torej je moral zapustiti vojsko in vrniti se domu. Neki umetljen zdravnik mu je kroglo vzel iz rane; ali moj oča je bil vendar-le šepast, po tem časi je hodil ob bergljah.

Saj poznaš našo zgodovino, — znaš, kako

so Poljsko razdelili 1795. leta. Znaš, kake kanljive rade so se nam porojale pod Napoleonovimi prapori, — nade, ki so jih plačali potoci Poljske krvi; znana ti je tudi nesrečna vojska 1812. leta. Ker je narod bežal pred Rusi, moral je moj oča z materjo vred skriti se v Litovske gozde.

V revnem šatoru, v naglosti iz vej in smrečja spletenem, v snegu in najhujšej zimi, v rudečem žaru naših vasi, ki je bil sovražnik zapalil jih, porodila je moja polumrtva mati sina; ta sem jaz sam.

Po dolgi, nevarni bolezn je zopet ozdravela mati. Naše imenje se je uničilo skoro vse povprek. Ogromne imovine nam je ostalo le še srednji del. Jaz sem rastel, moje zdravje pa je vendar-le zmerom bilo medlo. Pet let kasneje mi je mati porodila brata.

Čas je bežal dalje. Dijak pem bil na Vilemskem vseučilišči; brat je moral trinajstleten učiti se v Kejdansko učilnico. Nekega dne je učilnici na zid zapisal to-le. „Živela ustava 3. dne maja meseca. Vzeli so ga v vojake.“

Tega znam da nečeš, da bi ti popisal svojih roditeljev bolest. Vendar pa — osoda ni nikoli rada zadovoljna le z eno žrtvo.

zadeval, da bi ubogemu, zatiranemu kmetu pomagalo do boljšega stanja. Denes mi je rekel priprost kmetič — čez 2 uri od Kalca doma: „Škoda, velika škoda za tega gospoda; ko bi bilo več tacih, ne bi nas tako drli, in ne bilo bi treba toliko gosposk.“ — Prostemu ljudstvu ga ne bo treba priporočati v spomin.

Kakor nobeden, tudi on ni bil brez nasprotnikov, marsiktero grenko je užil, nekteri naši gospodje ga niso marali; uzrokov ne bom razkladal, rečem le še: Ravnajmo se po njegovih svetih, učimo se od njega ljubiti narod in svobodo!

Iz Idrije 10. avg. [Izv. dop.] (V zavedi društva „Šola“.) Dopisnik iz „Dolenjskega“ v „Slov. Nar.“ št. 91 je o našem novem društvu „Šola“ izpregovoril zelo nepremišljeno besedo. Spodtikuje se namreč nad društvenimi pravili, katerih ni mogel prav razumeti. Dopisnik misli, da so pravila „Šole“ morda cesarska postava, po kateri bi bil kdo prisiljen in primoran, toliko in toliko društvu odrajtovati. Na dalje mu ne more v glavo, kako da bi se pravi udje (učitelji in šole) za oseben dobiček pri društvu udeleževali. Po njegovem mnenju naj se dajajo darovi le v društveni namen. Kaj pa je društveni namen? Ni li podpora učiteljem in šolam? In li ni prav, da imajo do takih podpor od strani društva najprvo pravico tisti učitelji in tiste šole, ki se sami pri društvu vdeležujejo? Če bi pa le revne šole in slabo plačani učitelji, ki niso pri društvu, prejeli društvene darove, gotovo bi se nobena šola in noben učitelj ne vpisal v društvo. Drugi domoljubi in šolski prijatelji pa zopet niso za šolske namene tako darežljivi, da bi novo društvo z njihovo pomočjo cveteti moglo; kajti pri nas se ravno od strani zasebnikov za šolo malo — rekel bi — nič ne stori, in komaj bi bilo treba, da bi društvo „Šola“ imelo postavno moč, oblast in pravico, tirjati podpore za šolske namene, kakor je dopisnik že mislil o našem društvu. Da je naš kritikar več paragrafov teh pravil tako malo razumel, da si jih je tako po svoje tolmačil, in jih potem tako krivično obsodil; moramo le obžalovati in svetovati, da naj jih še enkrat s premisljivostjo prebere. Najprvo naj si pa zapomni, da društvo „Šola“ le želi, in ne sili in ne ukazuje, da bi pravi in podporni udje redno odrajtovali vsak po svoji zmožnosti večje ali manjše letne donnske, ki so zaznamovani v §. 5 dr. pr. Dobrotnikom pa se tudi ničesar ne določuje; ti morejo povoljne darove naklanjati, kakor je vsakteremu ljubo.

Dopisnik želi na dalje, da bi pri odborovih sejah društva „Šola“ bilo najmanj 2 tretjini (8) vnanjih udov pričujočih; a ne pomisli, da na ta način bi le ene seje, ki bi sklepali mogla; ne

spravili skup. Kako morejo odborniki iz raznih krajev Kranjske potovati v daljno Idrijo? Veseli bodemo, da le nekteri semkaj priromajo; vsaj drugi morejo pismeno svoje nasvete razodeti. Kar dopisnik govori o napravi okrajnih učiteljskih bukvarnic, v tem se tudi mi z njegovimi mislimo nekoliko vjemamo; toda „Šola“ bode mogla najprvo nakupovati revnim šolam učne pomočke, ubogim učencem učilne priprave itd. Za napravo dragih okrajnih bukvarnic, ki pa v istini pri nas ne koristijo kaj obilo, ne bode mogla v prvi vrsti skrbeti. Kar zadeva druge nasvete, moremo dopisnika zagotoviti, da društvo namerava vse to storiti, ako bi dokisnik na to tudi opomnil ne bil.

Ako bode društvo imelo dovolj podpore, bode dopisnika gotovo prepričalo, da pozna „koreniko in jedro“ da pozna sredstva, s katerimi se more pomagati revnemu kranjskemu ljudskemu šolstvu. Osnovni odbor.

Iz Sveč (v spodnji Rožni dolini na Koroškem), 9. avg. [Izv. dop.] V zadnjem dopisu sem omenil, da odloka zastran slovenske šole v Svečah še nismo prejeli, dasiravno je bila vloga že skoraj pred dvema mesecema na c. k. šolski svet v Celovec poslana. Kakor blisk iz megle, tako nenadoma je prišel odlok 7. avg. na krajni šolski svet v Sveče, toda čujte! kako ga je rešil c. k. šolski svet. Tu imajo koroški domoljubi odlomek tega odloka, ki ga v originalu postavim: „In Erledigung Ihrer Anfrage vom 7., erhalten 11. Juni d. J., in Betreff der Behandlung des deutschen Sprachunterrichtes in der Volksschule in Suetschah werden Sie in Folge einhelligen Beschlusses des Bezirksschulrathes auf den dem dortigen Ortsschulrath mit hierämtlicher Verordnung vom 10. Jänner 1870, Nr. 290 de 1869, mitgetheilten Erlasse des hohen k. k. Landesschulrathes vom 27. December 1869, Nr. 590, welcher über das hochdahin vorgelegte und berücksichtigte Protokoll der dortigen Gemeindevertretung vom 27. Oktober 1869, Nr. 166, erfolgt gewesen, und wird Ihnen bemerkt, dass die Entscheidung über die Unterrichtssprache oder über die Erlernung einer zweiten Landessprache nach Anhörung jener, welche die Schule erhalten, und die Erhaltung obliegt, nun nach § 37 und 38 des Gesetzes vom 17. Jänner v. J., Nr. 12, L. Gesetz, im ganzen Schulbezirke nur dem hohen k. k. Landesschulrath nach § 6 des Volksschulgesetzes vom 14. Mai 1869, Nr. 62, R. G. B., und nicht der Gemeindevertretung zukommt. — Zdaj pa vprašamo c. k. deželni šolski svet, kdo je pa dosemal vzdrževal šolo? Šola je srenja s svojem denarjem postavila in učenika plačala, srenja še sedaj plačuje učenika in ga bode plačevala še naprej, ko bo mogel vsak kmet 10 % vsakega rajna direktnih davkov še za šolo pla-

čevati in vrh tega 6 kr. od vsakega otroka, ki šolo obiskuje. Po tem takem bi občine v slovenskih pokrajinah pri vsem njenem težkem plačevanju za šolnino še pravice ne imeli odločiti, naj bi se njih otroci v materinem jeziku v ljudskih šolah učili in podučevali. Kaj tacega je le pričakovati od prusofilskega šolskega sveta v Celovcu, ne pa od pravih Avstrijancev.

Iz Zagrebu, 10. avg. [Izv. dop.] — Naš učiteljski zbor obeča večji, važnejši in sijajnejši biti, kakor se je to s prva mislilo, in s prva pričakovalo. Do denes je že veliko čez 600 ljudskih učiteljev svoj prihod naznanilo, in nove prijave še naprej dan na dan prihajajo. Naj večji kontingent bo razen Hrvatske poslala Slovenija, potem Srbija, Dalmacija, Češka in Črnagora. Magjarskih učiteljev ne vem če bo celih dveh odstotkov, nekaj več utegne nemških učiteljev biti. Nepričakovano živa udeležba je znamenje, da je zavednost jugoslovanskega edinstva in bratinstva že krepkeje korenine poglala, nego se to površno kaže. Pri vsaki tudi pri naj manjši priložnosti splava ta zavednost na površje. Le še več takih priložnosti, in sad, za katerim težimo, bo skoro dozorel. Učiteljski zbor v Zagrebu bo v političnem pogledu — in da bo tudi svojo razgovetno politično barvo imel, to se ne bo dalo ne prepričati ne prikriti — dostojen paroli „turnertagu“ v Brnu; — gledé svojega humanitarnega pomena bo pa visoko nad njim stal. Pošljite nam braća Slovenci vse tiste vaše učitelje ki so v narodnem pogledu omahljivi in mlačnežili zagotovimo vas, da vam jih bomo vse prekrščene nazaj poslali. V srce vsakega bodemo zasadili zdravo zrno slovanskega domorodstva. Pa tudi vi koreniti nemškutarji, za ktere „baptisma et chrisma perdita sunt“, pridite dole na učiteljski zbor, da se na oči in ušesa prepričate, ka je ideja jugoslovanskega edinstva meso in telo postala. — Leto na leto se Zagreb bolj in bolj pretvora v dušno središče zapadnih Jugoslovancev, predstoječi učiteljski zbor je novi dokaz tega.

Naša vladna javna glasila so začela precej pokunjeno pisati. „Agramerica“ je javno pripoznala, da simpatije za Magjare v hrvatskem narodu — in teh je že sploh tako malo, da še ni vredno o njih govoriti — bolj in bolj ginejo. „Agremerica“ išče razlog narodnosti je prvi in naj glavnejši uzrok, da za „prekodravsko bračo“, kakor Magjaroni Magjare eufemistično imenujejo, ne maramo dosta; sicer je pa še veliko drugih razlogov, ki nas od njih odvračajo, in to so — da vsaj nekoliko njih v misel vzamemo: magjarska junkerska oholost, s katero se hrvatsko-slovanski demokratizem nikoli ne bo sprijaznil, — neprenesljiva napuhnenost,

Ko je bil vstal preiskavni sod vsled Petrogradske vstaje 1826. leta, zadel je sum tudi mojega očeta. Neko noč se pred našim domom vstavi voz, spremljali so ga kozaki; šestdesetletnega starčka so sklicali iz postelje in v Vilno odpeljali. Tačas sem bil v Vilni; to so bila meni kruta trenotja! Oča je bil v ječi, brat pregnan, mati pa je medlela v obupnosti: ne bilo bi čudovito ko bi bil poginil od bolesti.

Očetova ječa je bila temna, vlažna bezničičica, razsvitljala jo je brleča svetilnica. Na polugnjili slami je ležal umirajoči roditelj. S solzami sem mu rosil otrpneli roci.

„Solz ni treba, temuč krvi, ljubi moj sin,“ — omenil je starček. „Edvard! poznam tvoje srce in vem, da se nikdar ne ponižaš, da bi za milost prosil našega sovražnika, mirno torej lahko zaspim. Predno pa ugasnem, na dedšino, dedšino imenitno. Ti znaš, ljubi sin, da so me ranili pri Majcievejih. Ko je Koščiusko mej sovražnikom s svojega konja vohral in v obupnosti viknil: „finis Poloniae“, tudi jaz, vodnik svojega orožja, zgrudil sem se na njegovi strani. Olovnica, ki me je bila zadela, shranil sem in nočoj jo tebi izročam za dešino.“ Po teh besedah, mi je podal o-
le rudečo krabico in rekel: „Sin! — Ta olov-

nica mora podreti sovražne prsi! Jaz umiram, ti pak učakaš krasnejše čase. Poljska prime za orožje še kateri pot, in ta olovnica tu ti bode poslužna.“ — Krčevito sem krabico stisnil v pest, poljubljial sivoglavo očetu — pa ni govoril več — mrtev je bil.

Razbolečenega srca sem zapustil Vilno; nadejal sem se, da svojej materi v naročje najdem utjeho. —

A žalibože — ni je bilo več doma; priprost grob na vaškem pokopališču je kril nje telo. Toliko nezgod njeno srce ni moglo strpeti, umorila jo je neusmiljena osoda. Tedaj sem izgubil vse, kar mi je bilo ljubo.

Zapuščen na sveti nisem imel nikogar in ničesar, le to krabico: ta mi je bila oča, mati, brat in verna prijateljica; često sem jo rosil s solzami. Prebil sem vse leto v takovej žalosti.

Pregnala mi je naposled bolest vest o vstaji 29. dan novembra meseca. Skrivaj sem zapustil svojo vas in stopil v ta polk. Kmalu sem izvedel, da so vse imenje vzeli mi; tedaj vse domače imovine nimam nič drugega, nego to olovnico.

Ko sem bil v najhujšem ognju v Grohovski bitvi, hotel sem to olovnico upotrebiti za svoj namen, — ni pa bilo še pravega časa, predmeta —

vrednega moje osvete — odločil sem jo drugi priliki. —

To je moja skrivnost: Sodi zdaj sam, ali je moja otožnost nastopek ljubezni ali mizantropije.“

Nekoliko dni pozneje, 29. dan marca meseca, zgrmela je naša vojska čez Vislo. Blezu ob treh zjutraj smo jeli zaganjati se v vojsko generala Geismarja, a po eni uri je bilo že konec tega boja, zmaga naša.

Trinajstega dne je bila bitva pri Iganiji: to je bila naše vojne najslavnijša prilika.

V tej poslednji bitvi je bil naš polk v največem ognju. Zvečer, ko se je bila zmogoslavna vojska raztaborila na boljšiči, vsak vojščak je iskal svojega brata, tovariša in prijatelja; jaz sem iskal svojega brata, tovariša in prijatelja; jaz sem iskal Edvarda. Prsi so se mi ožile od samega strahu, ko sem hodil po borišču. Korakal sem mej človeškimi in konjskimi trupli, a često mi je noga spodrsnila na zemlji, polske od krvi.

Prišedši na mesto kjer je naš polk najkrepkejše moral odbijati naskoke, izpoznal sem Edvardovo truplo; štirikrat je imel prsi prebodene. Našel sem tudi krabico; odprl sem jo — a bila je prazna, — olovnica je bila všla iz nje. Samokres — izstreljen, počival je v otrpneli roci.

je javno spričalo gluposti, — v ničem, kakor k večjemu v brkih in ostrogah utemeljen chauvinizem, ki se naj ostreje v dveh besedah izrazuje: bog in Magjari (Vse drugo ni nič). Sicer pa nimamo mi Hrvatit tudi prav nobene materialne skupnosti z Magjari. Kar mi kupujemo, to kupujemo od inod, ne od Magjarov; kar pa prodajamo, to prodajamo drugam, ne na Magjarsko. Magjarska kultura, če se sme o njej govoriti, pa tudi ni po tem, da bi nas kakor solnce k sebi vlekla. Hrvaški „mož“, če o Magjarih govori, si jih ne misli tam za Dravo, ampak tam gore kje za Uralom prav daleč proč. —

Gledé pomiritbenih razprav med Čehi in Hohenwartom, so — to se po sebi razume — vso naše simpatije na strani Čehov in družih cislajt. Slovanov. Po rešenji ogerskega vprašanja je v habsburški monarhiji Česko vprašanje bilo gotovo naj silneje. Po njegovem rešenji pridemo kot tretji valjda mi Jugoslovani na red. Mi sami moramo na to da se naše vprašanje na dnevni red postavi. Glavno akcijo vzeli bodemo mi Hrvatit v roke. Naš Zagorec pravi: „saki si gradi kotec (hlev) kak jegov otec“. Tudi mi Jugoslovani zahtevamo za sebe pravico, da se smemo tako urediti, kakor se hočemo, kakor se moremo, in kakor to naj bolje vemo in znamo. Veliki upliv na politično situacijo na Hrvaškem bode imel izid prihodnjih volitev na Ogorskem, kjer se že zdaj na nje pripravljajo. Deakova stranka, ki je stvorila in do sedaj tudi držala in branila princip Avstro-Ogerskega dualizma, je bojda v popolnem raztvorenji. Ž njenim razpadom pride v prvej liniji naprava delegacij v veliko nevarnost. Večina prihodnjega ogerskega državnega zbora bo za samo in zgoljno personalno unijo. O našej z Magjari sklopljenej nagodbi pa brž ko ne, ne bo en kamen na drugem stal. Razen političnih strank se bodo pri prihodnjih volitvah na Ogorskem tudi narodnostne poganjale. Za Srbe nas ni strah, oni bodo povsod same prevečane Miletičjance izbrali, tudi o erdeljskih Rumunih smo prepričani, da bodo precejšen broj svojih narodnjakov prerinili. Naj slabši izmed vseh ogerskih narodov so Slovaki, sicer se pa tudi od tam precej povoljni glasovi slišijo. Slovaki so v marsičem slični Slovincem: krotki in tihi, pa delavni in pošteni. Kakor Slovinci so tudi Slovaki bolj za prosti narod literarno delati začeli, ker je pa njih delavnost veliko mlajša kakor na Slovenskem, še tudi zaželenega uspeha ni pridočila, kateri pa o svojem času ne bo izostal, ravno kakor tudi pri Slovincih ni izostal.

Politični razgled.

Kako stoji z nagodbo v notranji politiki Avstrije, je razvidno iz „Pokrokovoga“ članka, kterega obseg na drugem mestu priobčujemo. Pristaviti je še, da tudi nemška „Bohemia“ pripoveduje, da so Čehi dogovorili se tako, da se hočejo udeležiti skupnega državnega zbora, da priznajo kot zajedne ali skupne zadeve monarhije: finance, kultus, (?) pravosodje in deželno policijo. Vladni listi si prizadevajo Nemce pomiriti z dokazovanjem, da če hoče vlada biti pravična vsem narodom, mora tem bolj hoteti biti pravična Nemcem kot „najmočnejšemu“ narodu.

V graškem „nemškem društvu“ je neki g. Huber glede slovenskih volilnih okrajev tako-le govoril: „Na dolenjem Štitskem so čisto posebne razmere. Mariborskemu nemškemu društvu lahko z dobro vestjo prepustimo, da bo zá-se skrbelo. V Celju pa, kder se je po prej tako živo delalo, je zdaj, kakor se kaže, politično delovanje opešalo. Tu bilo bi agitacije iz Gradca potreba. V Brežicah in Ljutomeru je nemška stranka prav živahna, toda le v nekterih krajih kaj opraviti zamore. Na dolenjem Štitskem bilo bi za nemške stranke prav rodovitno polje. Česar je zdaj treba, je živo poganjanje iz Gradca, in da se graški društveniki udeležujejo vseh ljudskih shodov.“ — Tu imamo

strategičen načrt naših nasprotnikov — da se vemo mi ravnati.

Magjarski list „M. Ujsag“ se jezi na izrek „N. fr. Pr.“ ki pravi, da so Nemci v boji s Slovani in Magjari ustvarili Avstrijo. Zanimljiv je konec članka magjarskih novin, pravijo namreč: kakor ustvarjena, tako bo Avstrija razdejana. Boj Nemcev s Slovani in Magjari bo zadnji smrtni boj Avstrije.

Pruski časniki ne taje namena, kterega ima nemški cesar Wilhelm, ko pride na avstrijsko zemljo sniti se v Ištu z našim monarhom. „Vosische Ztg.“ list, o kterem pravijo da ga pruski car vsak dan bere, pravi da bode prikazanje se nemškega cesarja na avstrijskih tleh — tolažbo in upanje dalo avstrijskim Nemcem.

V francoski narodni skupščini je bil predlog generala Charentona o popravi organizacije francoske vojske za nujni spoznan in razdeljen med ude zbornice. Po tem predlogu bi morala Francoska na nogah imeti 1 milijon 950.000 vojakov! Pripomočna vojska pa še ni v tem številu. — Ako bode ta predlog končno sprejet, je jasno, da Francoska na to misli, kako bi se nad Prusijo maščevala, kader prilika pride.

V Versailu se vrši velikanska sodba nad parizkimi uporniki. Pozvane so in preslišujejo se priče, ki potrjujejo nečloveška dela komunistov. Obtoženci, posebno glavni se obnašajo jako prevzetno in ne taje svojih moritev, požiganj in podiranj.

Poroča se iz Petrograda preko Pariza, da je ruski car francoskega generala Leflo-a srčno prijazno sprejel. Trdi se, da je car izrekel živahno sočutje za Francosko, obžaloval odtrganje Elzasa in Lotringna ter tajil da bi Rusija imela s Prusko kako zvezo.

Razne stvari.

* (Naš rojak in rodoljub g. Ivan Brelič), rudniški ravnatelj, kterega naši bralci poznajo iz enega zadnjih listkov („Potopisne črtice po Bosni“), našel in odprl je v severo-zapadnem Ogorskem v Szerednye (Srednje?) velikansko zaklado premoga. To bode za tamošnje uboge slovanske prebivalce (Rusine) velika sreča, ker si bodo mogli s to obrtnosti do premožnosti in blagostanja pomagati. To bode tim laglje, ker gosp. Brelič jemlje, kjer more, najraje slovanske delavce in rudarje.

* (Imenovanje.) Minister uka je imenoval suplenta Luka Kunsteka za pravega učitelja na gimnaziji novomeški.

* (Službe) so razpisane na mestnih ljudskih šolah v Ljubljani, in sicer za učitelje po 500, eventuelno 450 gld. na leto, za dva podučitelja s 400 gld. na leto. Prošnje naj se vložijo do zadnjega t. m. pri magistratu v Ljubljani.

* (Razpisana je služba) pristava pri deželnih in zemljiščnih knjigah pri c. k. deželni sodniji v Ljubljani s sistemizirano plačo 800 gld. Prošnje z dokazom znanja slovensčine naj se vložijo v 14 dneh pri predsedstvu c. k. dež. sodnije.

* (Nova služba.) Pri c. kr. deželni vladi v Ljubljani je razpisana služba nadzornika gozdov za vojvodino Kranjsko. Ta služba nese letne plače 1500 gold., ktera se vsacih pet let za 100 gold. poviša, a 2000 gold. presegati ne sme. Vrh tega dobiva nadzornik gozdov vsako leto 800 gold. za potovanje. — Prošnje se vlagajo do 10. septembra pri c. kr. deželnem predsedstvu v Ljubljani. Nepogojno treba je dokazati znanje slovenskega jezika.

s—b (Popravek k učiteljski spovednici.) Piše se nam, da dr. August Böhm govori in piše slovenski, kar nam je jako drago, zlasti ako on to z zeseljem stori.

s—b (Prelesnik) znani fabrikant bankevec je pred dvema dnevi sopet ušel iz „Brigade-Gefangenhause“, kjer je bil zaprt blizo leto in dan. Kdor Prelesnika pozna, je itak že kaj takega pričakoval, kajti mož je izrednega poguma

in je preživel že več nego en roman. Gotovo se bo skoro kaj čulo o njegovem delovanji.

* (Drago vino.) Menda se še nikdar ni nobeno vino tako drago prodajalo, kakor pred kratkim na Dunaji. Neka zaluščina namreč ponuja 15 steklenic (bouteille) Tokajca od leta 1827 za 300 gld. Vsaka sklenica bi veljala tedaj 20 gld., ali bokal 40 gld.

* (Čitalnica Rojanska) je, kakor se nam iz Trsta piše, napravila 6. t. m. glavni zbor, kteri je zaradi raznih okoliščin bil od 23. p. m. na 6. t. m. prenesen. Čitalnica, kakor se izvidi iz letnega sporočila, je duševno napredovala. Napravila je 10 „besed“, predstavljala 8 glediščnih iger, dala 5 krasnih plesov in več drugih zabav in veselice. Volitev se je vršila v prav lepem redu; dve tretjine udov je volilo. Voljeni so bili za predsednika: gospod Matija Žvanut, znan rodoljub, za odbornike: prejšnji tajnik g. Dolinar, potem gg.: Rožička, Durn, Katalan, Piščane Luka in Frluga.

* (Vranska narodna čitalnica) napravi 20. t. m. „besedo v čast rojstnega dne Nj. cesarskega veličastva“, tombolo in ples. — Odbor je dovolil vstop vsakemu poštenjaku, akoravno ne bi bil ud. Vse rodoljube, kakor tudi druge lojalne državljane bližnje in daljne vabi uljudno k tej vzajemni svečanosti odbor.

Za Tomšičev spominek.

Prenesek . . . 1460 gld. 50 kr.	
Gosp. Miha Rakoše, kapian v Makovljah	2 „ — „
„ Vinc. Borštnar, profesor v Gradcu	2 „ — „
V Loki pri Zidanem mostu nabral gosp. Dragotin Milozvan Ripšl 15 gld., darovali so:	
Potočin-ova ali Zoretova rodbina	7 „ — „
Gosp. Jože Kučera, zdravnik	1 „ — „
„ Janez Roštahar, doktorand	1 „ — „
„ Davorin Škerbec, kaplan	1 „ — „
„ Jože Gaber, učitelj	1 „ — „
„ Anton Trebše, posestnik	— 50 „
„ Janez Škrta, posestnik sin	— 50 „
„ Drag. Mil. Ripšl, fajmošter	3 „ — „
Skup . . . 1479 gld. 50 kr.	

Listnica uredništva.

Gospodom: nekemu „phisicusu“ Weiss-u v Petervardinu, in učiteljem Pekljar, Zima in Žitek v Karloveih: — Naučite se prej slovenske slovnice in sintakse, predno se na g. H. naročilo spravite na visoki areopag soditi v „Zukunfti“ „Slovenski Narod“, pri kterem bi Vas, kakor Vaš skupni elaborat kaže, niti za korektorje rabiti mogoče ne bilo. — Sicer morda kasneje povemo, kako je tu roka roko umila. —

G. dopisniku iz Celja: Prihodnjič. — Dop. iz Knježjaka: Dopis o istej stvari bil že prej stavljen nego smo Vaš dobili. Torej ne zamerite. O rečenem predmetu vselej drago, in upamo, da obljubo spolnite. „Sporoč.“ pa bi se ponavljalo, in to nam prostor ne pripušča.

Krčma pri Pozniku

na

Jezeru v (Bledu)

se priporoča čestitemu občinstvu z najboljšo pijačo in jedilom. S postrvimi in raki se vedno lahko (3) in najbolje postreže.

Rodbina in žlahta pokojnega

Miroslava Vilhar-ja

se srčno zahvaljuje vsem, ki so ga počastili na zadnji poti, posebno pa ljubljencu pokojnega — „Južnemu Sokolu“.

Josefina Vilharjeva, soproga.

Evgen, Josipina Premrou, Dragotinka Dolenc, Franc, Ljuboslav, Vilhelmina, Ivanka,	Dr. Hinko Dolenc, Ljudevit Premrou,	zeta.
---	-------------------------------------	-------